BŮH ABRAHAMŮV, IZÁKŮV A JÁKOBŮV

(Sobota – První dopolední setkání)

Poselství sedmé

Vyvolen, opracován a zlomen

Čtení z Písma: Gn 25:22–23; 31:38–41; 32:22–32; 34:30

I. Jákob byl vyvolen Bohem; v Jákobovi proto vidíme Boží vyvolení – Gn 25:21–26; Ř 9:11:

A. Bůh si Jákoba zamiloval a vyvolil ho – v. 13; Mal 1:2; Ef 1:4; 2:4.

B. Jákob byl vyvolen před svým narozením, dokonce před založením světa – Gn 25:22–23; Ef 1:4:

1. Jákob byl vyvolen Bohem; nebylo to z jeho vlastních skutků ani to nebyl výsledek jeho vlastního zápasu a úsilí – Gn 25:22–23, 26.
2. Jákobovo vyvolení bylo z Boha, který povolává, z Božího milosrdenství a z Boží milosti – Ř 9:11.

C. Podobně jako Jákob jsme i my byli vyvoleni před založením světa – Ef 1:4; 2Te 2:13; J 15:16a:

1. Kristus je sférou, v níž jsme byli Bohem vyvoleni – Ef 1:4.
2. Bůh nás vyvolil podle svého předzvědění – 1Pt 1:2; Ř 8:29.
3. Boží vyvolení závisí na Jeho svrchovaném milosrdenství; jako ti, kdo byli Bohem vyvoleni, se máme cele spolehnout na Něho a důvěřovat, že nás dovede do stavu, kdy se Mu budeme líbit – 9:11–13, 16.
4. Po Božím vyvolení v minulé věčnosti následovalo Jeho předurčení a v čase Jeho povolání – 8:28–29; Ef 1:5.
5. Byli jsme vyvoleni a povoláni pro Boží záměr – Ř 9:11; 2Tm 1:9:
   a. Genesis 1:26 zjevuje, že Božím záměrem při stvoření člověka bylo, aby Ho člověk vyjadřoval v Jeho obraze a zastupoval Ho s Jeho panstvím.
   b. Božím záměrem s Jákobem bylo opracovávat ho, dokud nebude proměněn v Božího knížete, který nese Jeho obraz, aby Ho vyjadřoval, a uplatňuje Jeho panství, aby Ho zastupoval; to je Boží cíl – 47:7, 10.

II. Jákobův život představuje Boží jednání a opracovávání a Bůh Jákobův je Bohem jednání – 31:38–41:

A. Bůh Jákobovi určil, aby po všechny své dny žil životem plným zápasů; od lůna své matky až do konce svého života nepřetržitě zápasil – 25:22–26; 27:1–29, 41–46; 28:1–5; 29:1—36:43.

B. V Jákobově životě a zkušenosti vidíme Boží jednání – 25:19 – 32:21:

1. Bůh svrchovaně uspořádal okolnosti Jákobova života; spočívala na něm Boží svrchovaná ruka, aby s ním jednala a opracovávala ho.
2. Boží jednání s Jákobem nebylo Božím trestem; naopak, jeho účelem byla Jákobova proměna v Izraele – v. 28.
3. Pod Boží svrchovaností, skrze utrpení v daných okolnostech a skrze přímé Boží jednání byl Jákob proměněn a dospěl ke zralosti, takže se stal Izraelem – 35:10.

C. Jákobův příběh je obrazem výchovy Ducha Svatého – 47:9; 48:15–16a; He 12:9–11:

1. Výchova Ducha Svatého odkazuje k tomu, co Duch Svatý činí v našem vnějším prostředí, k Jeho uspořádání všech lidí, věcí i událostí, skrze něž jsme vychováváni a ukázňováni – Ř 8:28.

2. Skrze výchovu Ducha Svatého Bůh zcela boří naše staré stvoření, aby v nás mohl být vybudován prvek stvoření nového.
3. Tím, jak je skrze výchovu Ducha Svatého jednáno s naším přirozeným životem, se v nás vnitřně ustavuje Kristus – Ga 4:19; Ef 3:17a.
4. Všechno a všichni v našem prostředí jsou nástroji svrchovanosti, které Bůh používá k naší proměně – Ř 8:28.

III. Genesis 32:22–32 líčí zásadní a klíčovou zkušenost v Jákobově životě – jeho zlomení:

A. Pán s Jákobem zápasil, aby mu odhalil, jak je přirozený a jak velká je jeho přirozená síla – v. 25:
   1. Pán se „udeřil Jákoba do kyčelního kloubu, do té šlachy“ (v. 33); úder do Jákobova kyčelního kloubu u stehenní šlachy – nejsilnějšího svalu v těle – představuje zasažení Jákobova přirozeného života, jeho přirozené síly – v. 26.
   2. Poté, co byl Jákob Bohem zlomen, byl navenek stejný jako dříve, ale uvnitř bylo s jeho přirozeným životem jednáno; Pán nezasáhl jeho vnější způsob života, ale zlomil jeho vnitřní, přirozenou sílu – 33:1–4; 32:25, 32.

B. Jákobova zkušenost nám ukazuje, že Bůh musí zlomit náš přirozený život a radikálně se ho dotknout – vv. 22–32:
   1. Cestou náboženství je měnit vnější chování člověka; Boží cestou v Jeho ekonomii je dotknout se vnitřního života člověka a proměnit jeho vnitřní bytost – 2K 4:16.
   2. Když se nás Pán dotkne na určitém klíčovém místě, ochrneme a v našem nitru už nikdy nemůžeme zůstat stejní; od té chvíle kulháme a už nejsme soběstační – Gn 32:25, 31.

C. Každý věřící potřebuje zakusit zlomení vnějšího člověka – He 4:12:
   1. Aby mohl být Kristus vysvobozen ze zajetí duše, musí být náš vnější člověk zlomen – Ef 3:16–17.
   2. Náš vnější člověk musí být zlomen pro vysvobození ducha – He 4:12.
   3. K tomu, aby z našeho nitra čistě proudil Boží život, musíme být zlomeni – J 12:24–26; 19:34; 7:37–39; Ex 17:6–7:
      a. Působení smrti v nás, o němž se mluví v 2. listu Korintským 4:12, je naše zlomení.
      b. Pán potřebuje zlomené nádoby, aby byly řečišti živé vody; čím více jsme zlomeni, tím více z nás bude vytékat Boží život – J 12:24–26.
   4. Každá část naší duše potřebuje být Bohem zlomena – Mt 16:24–25:
      a. Zlomení duše neznamená, že již nepoužíváme svou mysl, neprojevujeme své city ani neuplatňujeme svou vůli – 1Te 5:23.
      b. Naše mysl, city i vůle nadále fungují, ale byly zlomeny – tedy bylo s nimi jednáno, byly zkroceny a podřízeny našemu duchu – 2K 4:16; Ef 4:23; 2Tm 1:7.
   5. Je nutné, aby byla rozbita „alabastrová nádobka pravého, velmi drahého nardového oleje“, obsahující „drahocenný olej“, aby se tak pravý nardový olej mohl uvolnit a dům „se naplnil vůní toho oleje“ – Mk 14:3; Mt 26:7; J 12:3:
      a. Dokud není nádobka (vnější člověk) rozbita, pravý nardový olej se nemůže uvolnit – Mk 14:3.
      b. Neměli bychom sami sebe úzkostlivě chránit a považovat nádobku za drahocennější než olej; neměli bychom pokládat svého vnějšího člověka za vzácnějšího než svého vnitřního člověka – Mt 26:7; 2K 4:16.
      c. Není-li rozbita vnější část, neuvolní se to, co je uvnitř; pokud se ocitneme v takovém stavu, nebudeme se moci pohnout kupředu a stejně tak se kupředu nepohne ani církev – J 12:3.

6. Boží dílo, jímž v Kristu zabudovává sám sebe do nás, vyžaduje zlomení vnějšího člověka – Ef 3:16–17a.
7. Zlomení je předpokladem pro budování – Mt 16:18; Ef 4:16:
   a. Aby církev mohla být budována, potřebujeme prožívat zlomení vnějšího člověka – 2:21–22.
   b. Chceme-li ve službě být v souladu a koordinaci s druhými, musíme být ochotni nechat se zlomit; bez zlomenosti není žádná koordinace možná.

D. Podobně jako Pavel potřebujeme být zlomeni pod viděním Těla a uvědomit si, že jedinou cestou k tomu, abychom byli vybudováni v Těle, je nechat se zlomit – Sk 9:1–31; Ef 4:16.

© 2026 Living Stream Ministry